

Supremum Signaturae Apostolicae Tribunal

Sententia definitiva

Prot. N. 21883/90 CA

Diocesis N.

Suppressionis paroeciae

(D.dus [X] et alii - Congregatio pro Clericis)

IN NOMINE DOMINI. AMEN.

IOANNE PAULO PP. II feliciter regnante, Pontificatus sui anno XV, die 16 ianuarii 1993, Supremum Signaturae Apostolicae Tribunal, videntibus Em.mo ac Rev.mo Bernardino Gantin, D. Simone Lourdusamy et Antonio Maria Javierre Ortas necnon Exc.mis ac Rev.mis Vincentio Fagiolo, *Ponente*, Ioseph Mercieca, Philippo Giannini, Aemilio Eid, et Iuliano Herranz, in causa N., Suppressionis paroeciae, inter D.num [X] et alios et Congregationem pro Clericis, intervenientibus cl.mis Patronis Carolo Tricerri pro parte recurrente et Renato Ottaviani pro parte resistente, necnon Rev. Raimundo L. Burke, Promotore Iustitiae ad hunc casum deputato, hanc definitivam tulit Sententiam.

1. – **Facti species.** – Die 27 aprilis 1987 Archiepiscopus [N.] scripsit Vicario episcopali, Vicario foraneo et parochis paroeciarum in parte meridionalis urbis [Z] exstantium, quas reordinare intendebat, affirmans commune iam esse consilium ut paroecia [Y] maneret sine residentiali parrocho ad faciliorem inde reddendam paroeciae suppressionem, utque paroeciani ad hoc pararentur.

Deinceps, ipse Archiepiscopus paroecias [Z] in novum melioremque ordinem redigendi munus commisit Coetui qui anglica lingua appellatur *Z Planning Process*, cum mandato peragendi

opus concreditum una cum parochis huius urbis, et asservandi hos terminos statutos: a) non ultra diem 30 iunii 1989 praeliminarem relationem conficiendi; b) ante diem 30 iunii 1990 relationem finalem exhibendi; c) et ante diem 1 septembris 1990 executioni enunciati propositi initium dandi.

2. – Statim notandum est, stante renuntiatione parochi iam a die 11 decembris 1987 ob aetatem, Administratori paroeciae [Y] petenti dialogum quoad sic d. *Z Planning Process* Archiepiscopum respondisse non ad se sed ad membra memorati Coetus rem unice deferendam esse. At non siluit dictus Administrator et die 3 ianuarii 1988 suo Archiepiscopo scripsit referens de rebus quas animadverterat circa vitam eiusdem paroeciae et de anxietatibus paroecianorum, qui in difficultatibus versarentur si paroecia supprimeretur, eo vel magis quod, ipsi originis [...] sine celebratione Missae et sine catechesi manerent. Administratori non Archiepiscopus sed Vicarius episcopalis localis responsum dedit die 8 ianuarii 1988 dicens laborem seu studium reordinandarum paroeciarum proseguendum esse secundum Archiepiscopi voluntatem.

3. – Duo fideles paroeciae [Y] qui et copraesides quoque erant coetus, cui nomen *A Committee*, constituti a consilio pastoralis eiusdem paroeciae, die 9 augusti 1988 scripserunt Archiepiscopo ut certiores fierent de rationibus suppressandae paroeciae, simul significantes anxietates murmurationesque quae iam inter paroecianos exortas esse statim ut ad eos perlatum erat nuntium de suppressenda eorundem paroecia. Archiepiscopo non placuit quod fideles ei scripserant eosque edocuit soli coetui a se constituto esse significandas dictas praeoccupationes et intimavit *A Committee* esse suppressendum.

4. – Res interim evolvebantur, praesertim substitutione Administratoris paroecialis, qui officium suum dereliquit et eius loco Archiepiscopus nominavit parochum propinquae paroeciae [B], qui ideo factus est et administrator paroeciae [Y]. Hic, diebus 27 et 28 ianuarii 1990 publice paroecianis, de mandato Archiepiscopi, nuntiavit suppressionem paroeciae [Y]; cuius nuntii vero iam die 21 ianuarii eiusdem anni certiores facti erant per instrumenta

communicationis socialis; ob difficilem Archidioecesis condicionem oeconomica paroeciam esse suppressendam Archiepiscopus statuerat.

5. – Videtur enim suppressio paroeciae [Y] iam illo tempore statuta esse. Etenim vero, die 29 ianuarii 1990 coetui *Z Planning Process* vocato notificatum est tum finem laboris seu existentiae ipsius coetus (haec notificatio postea, die nempe 28 februarii 1990, facta est scripto omnibus membris coetus a Rev.do [C], parochi [D] in urbe [Z]) tum decisionem suppressandae paroeciae ob difficultates nummarias quae in eadem paroecia habebantur, et propter “impossibilitatem” (sic) nominandi parochum residentialem, ob parvum numerum paroecianorum atque propter indebitam distantiam inter paroeciam [Y] et viciniore paroecias.

6. – Transactis ideo saltem duobus mensibus, Consilium presbyterale auditum est de suppressione duodetriginta paroeciarum, inter quas adnumerabatur paroecia [Y]. Enim Consilium auditum est die 13 martii 1990. Post paucos dies, sc. 28 martii, quidam paroeciae [Y] legati ab Archiepiscopo quaesiverunt, causam suppressionis suae paroeciae. Ut haec paroeciae suppressio revocaretur, iidem die 4 maii 1990 expostulaverunt ab Archiepiscopo, qui autem eis respondit die 11 maii 1990 standum esse provisioni peractae ideoque paroeciam retinendam esse suppressam.

7. – Contra decisionem Archiepiscopi, iterum confirmatam, quattuor paroeciani Romam petierunt die 3 iunii 1990 ad recursum hierarchicum proponendum. At Archiepiscopus tantum die 5 iunii 1990 Decretum subsignavit suppressionis paroeciae [Y], curam pastorem magis idoneam adducens suppressionis causam, et statuens executionem Decreti in die 30 iunii 1990.

Die sequenti, nempe 6 iunii 1990, praedicti paroeciani recursum formalem apud Congregationem pro Clericis proposuerunt, scribentes eundem esse accipiendum et decretum Archiepiscopi delendum, quia in casu violatum erat praescriptum can. 515, § 2, ob non auditum, ante decisionem suppressionis paroeciae, Consilium presbyterale.

8. – Dictae Congregationis Praefectus die 7 iunii 1990 Archiepiscopo [N.] scripsit, petens tria: primo, num reapse Decretum emanatum esset, et, quatenus affirmative, quomodo paroecianis notificatum esset. Secundo, num auditum esset Consilium presbyterale ante decisionem suppressionis paroeciae. Tertio, num sciret ipse Archiepiscopus utrum paroeciani recurrentes tanquam singuli an uti coetus in casu actores essent.

Festinanter Archiepiscopus dictae Congregationi haec respondit die 8 iunii 1990: a) Archiepiscopus primo decisionem protulerat eamque Administratori notificaverat, ut eandem ipse posset diebus 27 et 28 ianuarii 1990 significare paroecianis; secundo, Archiepiscopus Decretum formale subsignaverat die 5 iunii 1990 et per publicum cursorem notificaverat Administratori paroeciae; b) Quoad auditionem Consilii presbyteralis has dedit notitias Archiepiscopus Congregationi pro Clericis: Consilium presbyterale quasdam informationes habuerat de paroeciis supprimendis diebus 9 maii 1988 et 15 maii 1989; dein formaliter auditum erat die 13 martii 1990; c) Paroeciani recurrentes sunt sex personae quae simul congregatae sunt ad suppressionem paroeciae reiciendam seu ad recursum contra Decretum suppressionis proponendum.

9. – Sequenti die, nempe 9 iunii 1990 Praefectus Congregationis pro Clericis epistulam misit Archiepiscopo [N.], qua recursum reiecit, quia fundamento carentem, cum requisita canonica in casu servata essent; simul rogans eundem Archiepiscopum ut recurrentes certiores faceret eorum recursum reiectum esse. Quod Archiepiscopus fecit scripto die 11 iunii 1990.

10. – At iam die 12 iunii 1990 Congregationi pro Clericis scripsit D.nus [X] ut eandem Congregationem certiores faceret de defectu auditionis Consilii presbyteralis. Immo ipsemet D.nus una cum iam dictis paroecianis die 22 iunii misit Congregationi recursum contra suppressionis paroeciae [Y] Decretum, asserens plures patratas esse violationes iuris canonici ex parte Archiepiscopi in supprimenda paroecia, simul petens suspensionem executionis praefati Decreti. Recurrentes censuerunt declaraveruntque se in casu legitime agere posse tum quia membra paroeciae quae gaudet personalitate iuridica

(cf. can. 117) tum propter fundatorum et donantium voluntatem atque propter iura quaesita et probata statuta (cf. can. 122). Idem post paucos dies, 27 nempe eiusdem mensis et anni, fecerunt certiores Congregationem suam ecclesiam clausam esse et suppellectilem sacram amotam esse, rogantes Congregationem ut sibi responderet antequam ecclesia paroecialis funditus destrueretur, at incassum.

11. – Tria capita ad recursum fulciendum fideles paroeciae [Y] adduxerunt, scilicet: a) violatas esse normas canonum 515, § 2; 127, § 2 n. 2 et § 3, nempe Consilium presbyterale auditum non esse; b) servatam non esse normam can. 50, cum violata essent iura eorum qui audiendi erant; c) non servatum esse pactum inter Archiepiscopum et paroeciam.

Haec fere omnia, praesertim quae primum caput respiciunt confirmata sunt a Rev. [F], Consilii presbyteralis membro, uti clare patet ex duobus documentis ab eodem subsignatis et ex eiusdem auditione diei 23 iunii 1990.

12. – Recurrentes die 27 iunii 1990 ad nostrum Forum contra decisionem Congregationis pro Clericis provocaverunt, simul petentes suspensionem Decreti executionis, et omnia referentes quae iam Congregationi pro Clericis exposita erant.

Hoc Supremum Tribunal, communicans cum Congregatione pro Clericis, documenta atque notitias necnon ad rem cetera quoque pertinentia postulavit et habuit.

13. – Constituto Promotore iustitiae, qui in casu deputatus erat, et eiusdem voto habito, hoc Supremum Tribunal, in Congressu diei 31 octobris 1990 coram Praefecto habito, decrevit: «Suspensio executionis Decreti reicitur; ecclesia tamen paroecialis et supellex ab eadem iam amota -pendente causa coram hac Signatura Apostolica- tuto in statu quo conservandae sunt. Et procedatur ad ulteriora in pertractatione causae principalis».

14. – Constituto Advocato pro parte recurrente, scilicet D.no Carolo Tricerri, hic defensionem exhibuit die 12 februarii 1991, explicans recursum fundatum esse propter eas quae sequuntur

rationes: a) Congregatio pro Clericis confirmans provisionem Archiepiscopi [N.] protulit Decretum invalidum utpote carens debita forma; potius quam Decretum dicendum est in casu epistulam Congregationem confecisse; epistula insuper quae minime demonstrat factum esse examen de rationibus a recurrentibus allatis, quaeque nec illustrat, quibus rationibus argumenta a recurrentibus adducta, reiecta sint. b) Ipsemet Advocatus putat provisionem Archiepiscopi [N.] illegitimam esse, quia Consilium presbyterale auditum non est tempore debito riteque. c) Demonstrat tandem Advocatus in sua defensione recurrentes legitimationem activam habere, attenta natura communitalis propria paroeciae, ex qua omnes paroeciani titulares sunt, sive uti singuli sive uti consociati, iurium et obligationum.

Die 4 septembris 1991 et Patronus Congregationis pro Clericis suam protulit defensionem, exponens brevioris speciem facti et asserens rite omnia peracta fuisse tum in procedendo tum in decernendo.

Cum interea iam votum pro rei veritate Promotor iustitiae deputatus protulisset (die 27 augusti 1991), die 10 octobris 1991 coram Exc.mo Secretario vi facultatum specialium a Summo Pontifice concessarum, celebratus est Nostri Tribunalis Congressus in quo decretum est: "recursum admittendum esse ad disceptationem". Inde die 6 novembris 1991 in sede huius Supremi Tribunalis coram Exc.mo Secretario inter partes concordatum est dubium sub hac formula:

- 1) an constet de legitimatione activa in partibus recurrentibus;
- 2) quatenus affirmative ad primum, an constet de violatione legis sive in procedendo sive in decernendo quoad actum Congregationis pro Clericis diei 9 iunii 1990 confirmantem decretum Em.mi Archiepiscopi [N.].

Post hanc concordantiam dubii, habitae sunt defensiones Patronorum, quarum prior Cl.mi Adv. C. Tricerri (die 28 martii 1992), pro recurrentibus, posterior Cl.mi Adv. R. Ottaviani pro Congregatione pro Clericis (die 16 aprilis 1992) fuit; inde votum Promotoris Iustitiae deputati (die 24 iulii 1992), cui Patroni non responderunt; proindeque Promotor Iustitiae deputatus ultimum suum votum pro rei veritate exaravit et exhibuit die 17 novembris 1992.

15. – Die 20 novembris 1990 Rev. [G], olim paroeciae [Y] Administrator, scribens Exc.mo Secretario huius Tribunalis haec declaravit: a) ipsum, sacerdotem dioecesanum, administratorem fuisse paroeciae [Y] a mense septembri 1987 ad mensem iunium 1989; b) ipsumque renunciavisse exercitio ministerii in Archidioecesi mense iulii 1989 ob impossibilitatem navandi operam cum Archiepiscopo qui insuper, supprimendo paroeciam maximi momenti pro [...] christifidelibus, bona fide eorundem fidelium abusus est; c) tempore suppressionis paroeciam nullum debitum habuisse et aedificia paroecialia in bono fuisse statu numerumque paroecianorum sufficientem fuisse ut sacerdos nominaretur parochus atque locum ubi paroecia sita erat, iustam habuisse distantiam a propinqua paroecia; d) paroeciam necessarie manendam esse propter culturam et sermonem seu linguam incolarum illius loci; e) unice pecuniae habendae causa paroeciam suppressam fuisse. Insuper ipsemet sacerdos plura dicto Exc.mo Secretario in eadem epistula scripsit quoad recursus rationes, quae tamen sub aspectu canonico haud directum habent momentum in eiusdem recursus solutione quaerenda.

16. – Hoc Supremum Tribunale postulavit ab Archiepiscopo [N.] quaedam documenta; id est: Decretum erectionis paroeciae [Y]; Statuta Consilii presbyteralis; relationes sessionum Consilii presbyteralis dierum 9 et 15 maii 1989, 9 ianuarii 1990, 12 et 13 martii 1990 et 20 maii 1990; normas archidioecesanarum quoad paroeciarum soliditatem seu robur pastorale; mandatum et relationes coetus *Z Planning Process*; ordinationem, diei 29 ianuarii 1990, de suppressione paroeciae nuntiandam, factam Administratori eiusdem paroeciae. Archiepiscopus cum transmissione documentorum, quosdam dedit explicationes circa paroeciae ortum, evolutionem et existentiam.

17. – **In iure et in facto.** – Pro certo constat, ante omnia, recursum propositum esse contra actum administrativum singularem, a Congregatione pro Clericis adprobatum, ob violationem legis in decernendo et in procedendo; ideo intra limites art. 123 § 1 Const. Ap. *Pastor bonus*.

Insuper constat recursum D.ni [X] et aliorum ad hoc Supremum Forum intra terminum a iure statutum, nempe triginta dierum, exhibitum esse. Si qua confusio hac in re exstat, videtur tribuenda esse Congregationi pro Clericis, quae vel quoad modum procedendi vel acta conficiendi haud rite egisse videtur, quod depraeitur sive in epistula transmissa Archiepiscopo die 9 iunii 1990 sive in decisione qua eadem Congregatio recursum reiciebat, die 24 iulii 1990; de huiusmodi decisione quomodo notificata sit, nihil clare in actis habetur.

18. – Neque fundatum habetur dubium recurrentes carentes esse legitimitate activa. Enim, verum est paroeciam sua gaudere personalitate iuridica (cf. can. 515, § 3) personasque iuridicas stare in iudicio per suos legitimos repraesentantes (cf. can. 1480, § 1), qui sunt parochus (cf. can. 532) et, eo deficiente, administrator paroecialis (cf. can. 540, §§ 1-2); ideo sub hoc respectu utique in casu recurrentes agere nequire. Sed ipsi – hoc bene notetur – sunt membra paroeciae [Y] ius habentia ut in omnibus, quae ipsorum paroecialem vitam respiciunt, servetur ius canonicum. Pro casu, de quo disceptatur, Codex habet normas quae servandae sunt sub poena nullitate actorum. Cum non servata sit norma can. 515, § 2, quae est ad validitatem actus suppressionis paroeciae, hi quorum interest ne paroecia supprimatur, vindicare possunt iura quibus gaudent (cf. can. 1400, § 1, n. 1); ipsis enim «competit ut iura, quibus in Ecclesia gaudent, legitime vindicent atque defendant in foro competenti ad normam iuris» (can. 221, § 1). Hanc argumentationem, quae ex iure canonico rite profluit, doctrinale fundamentum habere in verbis Concilii Vaticani II clare patet. Ad rem enim bene veniunt verba decreti *Apost. act.*, n. 10a-b, quibus accedunt haud paucae explicationes et complementaria documenta S. Sedis, praesertim per Adh. Ap. postsynodalem *Christifideles laici*. Ceterum et ipsemet Codex Iuris Canonici, qui executioni mandavit mentem, proposita, suggestiones, monita atque Decreta Concilii Oecumenici Vaticani II, claras habet normas circa momentum ecclesiale, tum in vita liturgica tum in evangelizatione atque in operibus pastoralibus immo et in ipsa participatione exercitii iurisdictionis, laicis tributum, uti patet, exempli gratia, ex his canonibus: 129, § 1, 204, § 1, 208; 210; 211; 212, §§ 2 et 3; 225; 228; 229; 230. Christifideles ergo, propter

arctam cum Ecclesia consuetudinem et communionem vitae, quae generatim et praesertim in propria paroecia exercent, membra activa habendi sunt eorundem paroeciae atque habiles ad iura paroeciae defendenda.

Ideo admittendum est in casu partem recurrentem legitimitate activa gaudere: idcirco actionem agere posse coram Nostro Foro.

De violatione legis in procedendo

19. – Punctum controversum videtur esse in casu violatio normae can. 515, § 2, quae obligat Episcopum ut audiatur Consilium presbyterale quotiescumque ipsemet Episcopus vult paroeciam suppressere. Statutum est enim «Paroecias erigere, suppressere aut eas innovare unius est Episcopi dioecesani, qui paroecias ne erigat aut supprimat, neve eas notabiliter innovet, nisi audito consilio presbyterali» (can. 515, § 2).

Tum Archiepiscopus [N.] cum Congregatio pro Clericis declarant omnia rite peracta esse in suppressione paroeciae [Y], etiam quod attinet ad observantiam dicti canonis. E contra pars recurrens negat auditum esse Consilium presbyterale.

Quin hic dicatur de natura et momento huiusmodi Consilii (cf. PO n.7a; M.P. *Eccl. Sanctae* I, n. 15 § 1; cann. 495-502) et praetermissis quoque omnibus quae ad exercitium pertinent seu modum quaerendi atque dandi consilium, quod ius exigit (cf. cann. 127, § 1; 166), videamus in casu quomodo res effectae sint. Ad hunc finem assequendum haud parum iuvat Relatio officialis sessionis Consilii presbyteralis diebus 12-13 martii 1990 habitae. In hac Relatione legitur Consilium certius factum esse, at non rogatum esse de plurimis paroeciis innovandis vel supprimendis. Non videtur ideo vera Congregationis pro Clericis declaratio, iuxta quam dicitur rite Archiepiscopum egisse Consiliumque presbyterale auditum esse. Consilio enim communicationes illis diebus factae sunt circa provisiones iam peractas, non autem eidem dictum est quid sentiret circa supprimendam (non iam propositam suppressionem) paroeciam [Y].

Bene distinguendum est inter consilium exquirere et notitias dare circa aliquam rem. Elementum essenziale, quod proprium est

normae can. 515, § 2, stat in expetendo consilio antequam decisionem supprimendae paroeciae Episcopus efficiat aliisque communicet. In nostro casu contrarium factum esse videtur. Etenim, decisio, de qua Consilium presbyterale consulendum erat, iam lata fuerat publiceque quidem annuntiata.

Cum igitur quod accidit seu quod factum est in casu sufficiens non sit, quia non iuxta can. 515, § 2, concludere debemus in procedendo violatam esse legem.

20. – Legis insuper habetur in casu violatio etiam quoad modum procedendi circa reductionem ecclesiae paroecialis in usum profanum. Quoad hanc reductionem non omnia clara in actis habentur. Immo quaedam adest confusio inter suppressionem, clausuram et reductionem ecclesiae in usum profanum; non bene enim Archiepiscopus processisse videtur, sub aspectu canonico; eiusdem Decretum de suppressione agit, nihil de clausura et reductione ecclesiae in usum profanum dicens. Unum tamen clarum est; nempe, non auditum fuit Consilium presbyterale quoad reductionem ecclesiae paroecialis in usum profanum, uti canon 1222, § 2 praescribit.

Etiam sub hoc respectu recursum legitimum esse concludi debet.

De violatione legis in decernendo

21. – Ut paroecia legitime supprimatur Episcopus aptas seu fundatas rationes debet habere, cum paroecia sit ens iuridicum (cf. can. 515, § 3) ad bonum fidelium constituta (cf. cann. 515, § 1, 519) ideoque supprimi nequit sine iusta causa.

In actis tres adsunt rationes ab Archiepiscopo adductae ad supprimendam paroeciam [Y]; id est: cura pastoralis magis idonea haberi nequit in casu paroeciae [Y] quia: a) haec paroecia non habet iustam distantiam a propinqua paroecia; b) parvus est numerus fidelium partem in cultu divino die dominica habentium; c) oeconomice passiva dicitur paroecia.

Etsi hae rationes sufficientes esse non videntur easque non veras edixerunt recurrentes, tamen eadem, coniunctim perpensae,

constituunt iudicio Archiepiscopi validum argumentum. Dicit ideo nequit Archiepiscopum certam legem violasse in decernendo, eo vel magis quod Episcopus quadam discretionalitate gaudet in hac re decernenda.

Attamen, etiamsi Archiepiscopus easdem sufficientes habeat ad paroeciam supprimendam, bonum esse videtur constituere saltem oratorium (cf. can. 1223), ad bonum christifidelium linguae [...] qui utilitatem habere videntur in casu.

22. – Quid tandem de *violatione legis in decernendo* quoad reductionem ecclesiae paroecialis in usum profanum.

Lex vero agnoscit «si qua ecclesia nullo modo ad cultum divinum adhiberi queat et possibilitas non detur eam reficiendi, in usum profanum non sordidum ab Episcopo dioecesano redigi potest» (can. 1222, § 1); attamen statim eadem lex haec addit: «Ubi aliae graves causae suadeant ut aliqua ecclesia ad divinum cultum amplius non adhibeatur, eam Episcopus dioecesanus, audito consilio presbyterali, in usum profanum non sordidum redigere potest, de consensu eorum qui iura in eadem sibi legitime vindicent, et dummodo animarum bonum nullum inde detrimentum capiat» (can. 1222, § 2). Haec omnia videntur prae oculis non bene habita ex parte auctoritatis N. quae et paroeciam suppressit eiusque ecclesiam clausit eandemque in usum profanum reduxit. Attamen eadem auctoritas censuit sufficere illas supra numeratas atque adductas causas supprimendae paroeciae ut et aliae actiones, id est clausura ecclesiae et eiusdem reductio in usum profanum, essent legitimae. Etsi hac in re aliqua confusio in modo agendi Archiepiscopi depraedatur, tamen, omnibus perpensis, non videtur, praeter violationem legis in procedendo (cf. can. 1222, § 2), adfuisse etiam violationem in decernendo, stantibus eiusdem Archiepiscopi rationibus, quibus ipsemet legitimare videtur et suppressionem paroeciae et reductionem ecclesiae in usum profanum.

23. – **Conclusio.** – Unde, omnibus perpensis atque rite examinatis, hanc ferendam esse sententiam dicimus, respondentes ad propositum dubium:

1) Recurrentes in casu gaudere activa legitimatione ex actis constat;

2) Constat de violatione legis in procedendo quoad suppressionem paroeciae [Y] cum observata non sit norma can. 515, § 2;

3) Constat pariter de violatione legis in procedendo quoad reductionem ecclesiae [Y] in usum profanum, cum observata non sit norma can. 1222, § 2, seu ob non auditum Consilium presbyterale.

Perspecto art. 101, § 1, *Normarum specialium* huius Supremi Tribunalis haec statuimus

1) quoad expensas processus apud hoc Supremum Forum:

- ex deposito initiali seu summa 2.075.000 libellarum italicarum restituatur Recurrentibus summa 1.000.000 libellarum italicarum;

- Congregatio pro Clericis huic Supremo Tribunali solvat summam 2.000.000 libellarum italicarum, quam ab Archidioecesi [N.] exquirere potest;

2) quoad proventus Cl.morum Patronorum unaquaeque pars solvat congruum honorarium pro proprio Patrono.

Datum Romae, e sede Supremi Signaturae Apostolicae Tribunalis, die 16 ianuarii 1993.

(signati)

+Bernardinus Card. GANTIN

D. Simon Card. LOURDUSAMY

Antonius Maria Card. JAVIERRE ORTAS

+Vincentius FAGIOLO, *Ponens*

(L.+ S.)

+Iosephus MERCECA

+Philippus GIANNINI

+Aemilius EID

+Iulianus HERRANZ

Et notificetur omnibus quorum interest ad omnes iuris effectus.
Romae, die 19 februarii 1993

+Zenon GROCHOLEWSKI, *Secretarius*

Vincentius CÁRCEL ORTÍ, *Cancellariae Moderator*